

[Finansministeren.]

med den debat, der har været ført her i dag, og den debat, der har været ført tidligere, gående ud på, at vi ikke har brugt momsens til skattelettelse — den melodi skal vi jo nu høre, hver gang vi skal snakke om skatter. Man kan jo ikke sige noget fra venstres og konservativ side i en skattedebat, uden at vi skal høre, at momsens kom jo ovenpå; den blev ikke brugt til skattelettelse. Jeg har allerede nævnt, at de tre vises rapport klart viser, at det ikke er sandt, det, man siger her. Nu har jeg de nyeste tal, opgjort af finansministeriet, der viser stigningen i de direkte skatter fra 1966-67 til 1967-68. Der er en stigning fra 6.648 mill. kr. i 1966-67 til 6.718 mill. kr. i 1967-68, det er altså stigningen i de direkte, personlige skatter på indkomst og formue. Den er jo praktisk taget nul; det er en stigning på 70 millioner på et skattebudget på 7 milliarder, og det er som følge af momsens. Derfor fik vi ikke nogen stigning i den direkte skat i skatteåret 1967-68. (*Poul Møller*: Det var også lettelse, vi skulle have!).

Hr. Poul Møller siger: det var også lettelse, vi skulle have — hr. Poul Møller siger det med et smil; det kan jeg godt forstå; jeg håber, det er sine egne bemærkninger, han smiler ad — men det er jo karakteristisk; det er jo den situation, vi er i, den situation, vi har været i i årevis, selv om vi troede, at de konservative efterhånden havde arbejdet sig ud af det; men de sidder i det endnu, og de kommer vel aldrig ud af det. De prøver på at bilde befolkningen ind, at vi kan få mindre skatter, men de går ikke op og siger som hr. Niels Westerby, klart og tydeligt, at hvis vi skal have lavere direkte indkomstskatter, må forbrugsskatterne sættes tilsvarende op — så ærlig er man ikke. Man går ikke op og siger: ja men så må vi have sat forskellige forbrugsafgifter op, hvis vi skal klare nedsettelse af den direkte skat.

Man har prøvet på i tide og utide at fortælle befolkningen, at vi kunne have meget lavere skatter i dette land; samtidig kan man jo så føre lidt propaganda forskellige

steder om, at regeringen går alt for hårdt til værks med nedskæringer af det ene og det andet, og man kan fremsætte forslag om forskellige sociale forbedringer osv., som man gerne vil have.

Det mener jeg er en urimelig tale fra de konservatives side, og jeg beklager, at venstre også til dels i dag er gået ind på denne tankegang — eller agitation, må man vel kalde det. Jeg erindrer da, at hr. Poul Hartling efter min lille tale på det såkaldte „kolonihavemøde“ i Århus udtrykkeligt sagde til mig i fjernsynet, at det var ikke rigtigt, at venstre ikke anerkendte, at stigningen i statsudgifterne skulle dækkes. Det gjorde man skam altid, og det ville man altid gøre — og det beder jeg om at man gør. Jeg beder om at få en saglig debat om disse problemer, hvor man anerkender de udgiftsstigninger, som folketinget her har været med til at gennemføre; så er det muligt, vi kunne få en noget anden debat, også om selve skattereformen.

Den opgave, jeg har stået over for, er altså vanskelig, for så vidt som jeg har skullet klare både at lave en skattereform, hvor skattefradragetsreglen er ophævet, og hvor vi letter skatterne for mellemindkomsterne, og at gennemføre de andre ting, som er nødvendige, fordi kommuneskattefradraget ophæves, og fordi vi ændrer folkepensionsbidraget. Vi har dæmpet progressionen i statsskatteskalaen i forhold til det forslag, vi fremsatte i foråret. Det har vi anset for helt naturligt, fordi vi jo samtidig får en stigning i kommuneskatteprogressionen, når kommuneskattefradraget ophæves, og ligeledes får en stigning i progressionen, hvad folkepensionsbidraget angår. Det er derfor helt naturligt, at vi har lempet på denne progression.

Hvis man vil bedømme skattereformen som sådan — hvad jeg altså beder om — kan man ikke se bort fra den del af virkningen, som skyldes stigningen i udgifterne og den dækning, der skal finde sted dér. Det er det, vi har gjort, og derfor er mit svar til dem, der har kritiseret denne op-